

8 000 og 12 000 Kr.s Værdi, hvorefter der intet Fradrag sker, kan man kalde disse to Grænser for „Knæk“. Det er da givet, at der blev for lidt Fradrag for Ejendomme omkring disse Knæk. I Agitationen gik det stadig paa den Melodi, at det var de smaa Ejendomsbesiddere, der kom til at lide alt for meget. Det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) sang den gamle Klagesang, som vi hørte i Gaar. Jeg maa tilstaa, at det under mig noget, thi jeg kan daarlig tænke mig, at det kan være grundet paa fuldstændig Ukendskab med de Forhold, det ærede Medlem udtalte sig om. Han udtalte, at de jordløse Huse blev i allerhøjeste Grad forurettede. Jeg tager dette Udtryk „de jordløse Huse“ som Udslag af det ærede Medlems Interesse for de smaa Ejendomme. Men det ærede Medlems Udtalelser passer aldeles ikke. Hvor mange jordløse Huse der overhovedet var, som kom til at give en Øre i Skat efter Ejendomsskyldloven, ved jeg ikke, og det ærede Medlem ved det rimeligvis heller ikke, men jeg forsikrer, at af de Ejendomme, man i Almindelighed benævner som jordløse Huse, var det uhyre faa. Hvor mange jordløse Huse i almindelig Forstand kom vel op over 2 450 Kr.? Derunder var de faktisk helt fri for Skat. Det ærede Medlem vil maaske spørge: hvad er det for et Tal, 2 450 Kr.? Det skal jeg sige det ærede Medlem. Der var først de 2 000 Kr.s Fradrag; det var fuldstændig skattefrit. Dermed er det givet, at jordløse Huse paa under 2 000 Kr.s Værdi ikke kom til at give en Øre i Skat; følgelig kan det ikke være dem, det kom til at gaa ud over. Men naar jeg nævner 2 450 Kr. — vi skal nemlig højere op —, saa er Grunden den, at Ejendomsskyldloven indeholdt en Bestemmelse om, at en Ejendomsskyld paa indtil 50 Øre ikke opkrævedes, og i det Øjeblik, man vil regne efter, vil man finde, at dette svarer til en Værdi af omkring 2 450 Kr. Altsaa den Paastand, at Ejendomsskylden i høj Grad kom til at gaa ud over de jordløse Huse, er i Bund og Grund forkert. Hvis det ærede Medlem vil gaa efter i Statistisk Aarbog, vil han se, at der er mange jordløse Huse af den Art. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jordløse Huse er ikke alene Huse, der ikke har Hartkorn, men ogsaa Villaer og lignende; rundt om i Stationsbyerne findes der i stedsed stigende Grad Villaer og lignende, som ikke har det fjerneste at gøre med det, man i Almindelighed betegner som jordløse Huse. Man kan ganske rolig gaa ud fra, at der praktisk talt ikke var et eneste jordløst Hus i Landet, der kom til at lide noget Tab ved Skattereformen af 1903. Jeg sagde før, at

de, der kom til at lide under Reformen eller i hvert Fald fik mindre Lettelser, end Tanken havde været, det var de store Huse og smaa Gaarde, ikke de smaa Huse. Jeg troede i øvrigt, det havde været saa nogenlunde anerkendt nu i de senere Tider; thi man maa være klar over, at den modsatte Paastand kan ikke opretholdes, efter at Prøvevurderingerne o. s. v. har været foretagne.

Men dernæst begaar det ærede Medlem fra Lyngby en anden Fejl i sin Fremstilling, ja han begaar i Virkeligheden to. Han begaar den, at han nævner Vurderingerne, begynder med at sige, at Ejendomme over 12 Tønder Hartkorn var vurderede til saa og saa meget, Ejendomme paa 4—12 Tønder Hartkorn saa og saa meget. Hans Tal er maaske rigtige, det benægter jeg ikke. Men det ærede Medlem maa vide, at de beskattes ikke efter Vurderingen, men efter Vurderingen med vedhængende Fradrag. Selve Vurderingen kan vi ikke bruge som Bevis for, at de smaa Ejendomme kommer til at give for meget i Skat. Men selv bortset derfra bliver der endnu en Fejl, og det er den, at man kan nu en Gang ikke bruge Hartkorn som Udgangspunkt, naar man skal bedømme, hvorvidt en Vurdering er for høj eller for lav. Thi hvis Hartkornet var et retfærdigt Udgangspunkt i saa Henseende, hvorfor skulde man saa forlade den? Men det er ikke Tilfældet. Jeg erindrer, at ved en tidligere Diskussion her, i Aaret 1910, da der var Tale om Overgangen fra Hartkorn til Ejendomsskyld, optraadte under den daværende Indenrigsministers (P. Munch) Opgørelse af forskellige af disse Forhold en af Lollands Sukkerfabrikker i en Ejendomsgruppe paa omkring 2 Tønder Hartkorn. I det Øjeblik man tager og blander alt muligt sammen af Ejendomme, ligegyldigt hvad de bruges til, og ligegyldigt hvor store de er, og sammenstiller dem efter Hartkornet, saa er man ude paa det i Bund og Grund uholdbare. Forstaaelsen af, at Hartkornsskatten ikke var et retfærdigt Grundlag, var netop Grunden til, at den store Del af Landets Befolkning vilde bort fra denne Skat.

Det blev erkendt fra alle Sider, ogsaa af det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, at Fradragene efter Skattelovene af 1903 ikke ramte det, som det var Meningen, de skulde ramme, nemlig ramte saaledes, at det blev en ligelig Beskatning af Ejendommene. De smaa Gaarde og de store Huse har faaet for stor en Skat. Derfor gik vi i Aaret 1910 over til at foreslaa en anden Art af Fradrag, Fradrag, der skulde være fri for de Knæk, som jeg omtalte før, og hvor altsaa i Virkeligheden Skavankerne ved